

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/89/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5415010021
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5415010021.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov JUDr. Márie Urbanovej a JUDr. Vladimíra Kuráka na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. februára 2017 prejednal odvolanie obžalovaného I. F. podané proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/7/2015 zo dňa 22.09.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného I. F. zamieta.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dolný Kubín uznal obžalovaného I. F., nar. XX.XX.XXXX v M. vinným z pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, a to na skutkovom základe popísanom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za to bol I. F. odsúdený podľa § 213 ods. 2, § 38 ods. 2, § 41 ods. 3 Trestného zákona na spoločný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. prvostupňový súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť poškodenému B. H., nar. XX.XX.XXXX v S. Y., trvale bytom Y. XX, škodu vo výške 3.300,- Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného so zvyškom jeho nároku na náhradu škody voči obžalovanému odkázal na občianske súdne konanie. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenú Z. H., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom Y. XX, škodu vo výške 370,- Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodenú so zvyškom jej nároku na náhradu škody voči obžalovanému odkázal na občianske súdne konanie. Podľa ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o vine a výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 9T/85/2012 zo dňa 26.02.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 28.03.2013, ako aj všetky nadväzujúce výroky, ktoré majú podklad vo výroku o vine a o treste.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote, prostredníctvom svojho obhajcu, odvolanie obžalovaný, a to proti všetkým výrokom rozsudku.

V odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu obžalovaný uviedol, že nepopiera, že prevzal sumu 1.200,- Eur za motorové vozidlo, zn. BMW 316 Compact bez evidenčných čísel, rok výroby 1996, VIN číslo: WBAC611050KB61039, od N. R., avšak pri preberaní peňazí mu nebolo povedané ako má s peniazmi naložiť, nakoľko v tom čase býval v rodinnom dome poškodeného B. H., kde okrem iného zabezpečoval chod domácnosti a tiež sa staral o matku poškodených. Pre úplnosť uviedol, že s poškodeným B. H. mal priateľský vzťah a mal s ním aj spoločné obchodné aktivity. Keďže po návrate zo zahraničia sa s ním nekontaktoval, ani od neho uvedenú sumu nežiadal, bol presvedčený, že tie peniaze patria jemu. Obžalovaný sa domnieval, že poškodení naňho podali trestné oznámenie z dôvodu, že ich rodinu opustil. Navrhoval napadnutý rozsudok zrušiť a vo veci rozhodnúť tak, že bude spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený.

Podaním zo dňa 21.12.2016, okresnému súdu doručené dňa 28.12.2016, podal odvolanie aj sám obžalovaný. V odvolaní uviedol, že viac ako 4 roky žil v spoločnej domácnosti s Z. H., matkou poškodeného. Po určitom čase poškodený spoločne so svojou matkou začali pracovať v Taliansku, pričom on naďalej zostal bývať v ich rodinnom dome, v ktorom súčasne bývala aj matka Z. H., o ktorú, vzhľadom na jej vyšší vek a zdravotný stav, sa čiastočne staral. Taktiež robil drobné nákupy a zabezpečoval bežné veci v ich domácnosti. Poukazoval na postupné zhoršenie vzťahov medzi ním a Z. H., čoho následkom mala byť aj skutočnosť, z ktorej bol obvinený a to, že svojvoľne použil peniaze z predaja osobného motorového vozidla, keď on takýto pocit nemal, nakoľko poškodený mu bol dlžný. Opakovane zdôraznil, že poškodený ho ani raz, a to ani písomne, ani telefonicky nevyzval na vrátenie dlžnej sumy. Ak by sa tak stalo, on by mu určite tie peniaze vrátil, nakoľko sa nejednalo o vysokú sumu. Trvá na tom, že v predmetnej veci nespôsobil žiadnu škodu poškodenému B. H.. Nakoľko sa necíti byť vinným navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a jeho spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku prihliadal, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na všetky prípadné chyby, ktoré síce neboli odvolaním vytyčkané, ale sú takej povahy, že ak by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou, avšak nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného I. F. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu, resp. v otázke náhrady škody. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie v celom rozsahu sa týka aj odvolacích námietok obžalovaného I. F. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný I. F. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, skutkovými a právnymi sa ale súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Skutočnosť, že obžalovaný I. F. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie

o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný I. F. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval vykonané dôkazy a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného I. F., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

V priebehu dokazovania, predovšetkým na základe výpovedí poškodených B. H. a Z. H. a svedkov N. R., W. I. a R. R. bolo zistené, že v období mesiacov apríl až jún 2011 bol dohodnutý predaj osobného motorového vozidla zn. BMW 316 Compact bez evidenčných čísel, rok výroby 1996, VIN číslo: WBAC611050KB61039, ktorého vlastníkom bol poškodený B. H., N. R., nar. XX.XX.XXXX. Tento predaj sa uskutočnil prostredníctvom obžalovaného I. F., ktorému bola za predmetné vozidlo vyplatená suma 1.200,- Eur. Sumu utfženú za dotknuté vozidlo mal obžalovaný, podľa dohody s poškodeným B. H., odložiť na ním určené miesto. Tvrdeniu, že obžalovanému bola suma vo výške 1.200,- Eur skutočne vyplatená, nemal odvolací súd dôvod neveriť. Táto skutočnosť bola potvrdená od počiatku konania i samotným obžalovaným.

Nezrovnalosti sa týkali následného konania obžalovaného, keď tvrdil, že si nebol vedomý skutočnosti, že by mal peniaze z predaja vozidla poškodenému vrátiť. Poukazoval na to, že poškodený od neho dlžnú sumu nepožadoval a keďže mu (podľa jeho názoru) poškodený dlžil peniaze, domnieval sa, že s peniazmi získanými z predaja vozidla poškodeného môže manipulovať.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na rozpor vo výpovedi obžalovaného, keď spočiatku tvrdil, že s poškodeným mal dohodu, že mu peniaze nechá/odloží v sekretári v obývacej izbe do návratu poškodeného z Talianska a neskôr už uvádzal, že si myslel, že peniaze patria jemu a vrátiť ich nemusí. Tvrdenia obžalovaného o prípadnom dlhu poškodeného voči nemu sa nepreukázali a samotná skutočnosť, že žil v dome poškodených a určitým spôsobom sa podieľal na chode domácnosti nebola spôsobilá znegovať podstatu obvinenia zo skutku, ktorého sa I. F. dopustil. Je nepochybné, že peniaze získané predajom osobného motorového vozidla zn. BMW 316 Compact bez evidenčných čísel, rok výroby 1996, VIN číslo: WBAC611050KB61039 patrili poškodenému B. H.. Na základe žiadneho tvrdenia uvádzaného obžalovaným sa I. F. nestal vlastníkom týchto peňazí. To znamená, že obžalovaný napriek dovtedy prípadným priateľským vzťahom s poškodeným/poškodenými a skutočnosťou, že býval v ich dome a pomáhal so starostlivosťou o matku poškodenej, nemal právo správať sa k týmto finančným prostriedkom ako ku svojim vlastným a rozhodovať o nich podľa svojho vlastného uváženia. Peniaze získané predajom vozidla mu nikdy nepatrili. Obrana obžalovaného spočívajúca v uvádzaní prípadných dlhoch poškodených voči nemu, resp. poukazujúca na v minulosti priateľské vzťahy medzi nimi je irelevantná. Existenciu akýchkoľvek dlhov poškodených voči obžalovanému nikto nepotvrdil a ani v spise sa o tom žiaden dôkaz nenachádza. Navyiac aj v prípade ich skutočne reálneho jestvovania to neznamená, že na tom základe má obžalovaný právo disponovať s finančnými prostriedkami poškodeného bez jeho súhlasu.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnotenie dôkazov, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný I. F. popieral spáchanie žalovaného skutku, súhrn priamych a nepriamych dôkazov preukazuje vinu obžalovaného a tvorí nám logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného. Z uvedených dôvodov potom bolo potrebné vyhodnotiť obranu obžalovaného ako účelovú a tendenčnú, v snahe obžalovaného zbaviť sa následkov trestnoprávnej zodpovednosti a prípadnej zodpovednosti za spôsobenú škodu. Správne a zákonu zodpovedajúce sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku a rovnako tak aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného I. F., keď takého konania obžalovaného posúdil ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona. Obžalovaný tým, že si prisvojil finančné prostriedky poškodeného a spôsobil tak malú škodu, naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke obligatórne náležitosti uvedeného prečinu. Uvedené právne posúdenie konania obžalovaného I. F. zodpovedá stavu veci ako aj všetkým zákonným hľadiskám, na ktoré musel okresný súd prihliadať.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému I. F. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom nezistil žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť, preto trest ukladal za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 3 Tr. zák. a obžalovanému uložil spoločný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so zaradením do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.). Okresný súd nepochybil ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Dokazovaním boli zistené skutočnosti k osobe obžalovaného, ktorý bol podľa odpisu z registra trestov šesťkrát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 9T/82/2012 zo dňa 26.2.2013 pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov nepodmienečne so zaradením do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, z ktorého bol podmienečne prepustený rozhodnutím Okresného súdu Trenčín zo dňa 3.3.2014 so skúšobnou dobou na dva roky (z uznesenia Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 3Pp/3/2014 zo dňa 6.4.2016, právoplatné dňa 19.4.2016 bolo zistené, že Okresný súd Trenčín vyslovil, že odsúdený sa v skúšobnej dobe podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody osvedčil). Správne súd prvej inštancie taktiež posúdil, že pokiaľ obžalovaný skutok spáchal v období apríl 2011 až jún 2011 (v obci Kraľovany) a zo spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 9T/85/2012 bolo zistené, že skutky, pre ktoré bol obžalovaný v tejto veci právoplatne odsúdený spáchal 28.04.2011, 25.05.2011 a 31.05.2011, preto s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 10 Tr. zák. sa tieto skutky spolu so žalovaným skutkom vo veci sp. zn. 2T/7/2015 považujú za pokračovací trestný čin. Toto jeho posúdenie sa následne správne premietlo do rozhodnutia o treste, keď po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o dĺžke a spôsobe výkonu uloženého trestu bol vyvodený záver, že sú splnené podmienky ustanovené v § 41 ods. 3 Tr. zák.

Výrok o náhrade škody je taktiež v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Poškodení B. H. a Z. H. si riadne a včas uplatnili nárok na náhradu škody z titulu spreneverenia finančných prostriedkov obžalovaným. Správne preto okresný súd postupoval, ak takúto povinnosť nahradiť škodu uložil obžalovanému.

Na základe uvedených dôvodov považoval krajský súd odvolanie obžalovaného s poukazom na vykonané dokazovanie za nedôvodné. Bez akýchkoľvek pochybností bolo preukázané, že obžalovaný naplnil tak objektívnu, ako i subjektívnu stránku žalovaného trestného činu a uložený trest i povinnosť nahradiť škodu je v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku, na základe čoho nemal krajský súd inú možnosť ako odvolanie obžalovaného I. F. postupom podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.